

Вочман Ні

Два

ПРИНЦИПИ
ПОВЕДІНКИ

Living Stream Ministry

Два принципи поведінки

Вочман Ні

*Інші безкоштовні матеріали
доступні за адресою:*

<https://lsm.org/ukr>

ДВА ПРИНЦИПИ ПОВЕДІНКИ

2 Кор. 5:7; Мт. 17:3, 5, 8;
I Кор. 4:3, 4; Бут. 2:8, 9, 16, 17

Бог створив людину, і Той, Хто створив людину, передбачив засоби для існування людини, яку Він створив. Існування людини походить від Бога, і намір Божий полягав у тому, щоб людина залежала від Нього у своєму житті на всьому його протязі. Дане Ним життя Він мав намір живити, постачаючи його Сам через придатну їжу.

«І насадив Господь Бог рай в Едені на сході, і там осадив людину, що її Він створив. І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево пізнання добра і зла» (Бут. 2:8, 9). За допомогою цих двох дерев Бог показав нам у образах два різні шляхи, якими люди можуть проводити свої дні на землі: поведінкою одних керує принцип знання добра і зла, в той час як іншими керує принцип життя.

Приділімо якийсь час розглядові цих двох різних принципів у тому, як вони

впливають на життя дітей Божих, і відзначимо із самого початку, що, хоча в основному християнами керує один із принципів, не всі вчинки одного і того самого християнина незмінно керуються одним і тим самим принципом.

У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ ПРИНЦИП ДОБРА І ЗЛА?

Якщо наше поводження керується принципом добра і зла, то щоразу, коли нам треба приймати якесь рішення, ми спершу з'ясовуємо: правильно це чи не правильно? Чи буде те, що ми робимо, добром чи буде злом? Багато християн вагаються, перш ніж зробити щось, і без кінця прокручують ці питання у своєму розумі. Вони намагаються чинити правильно; вони бажають уникати всякого зла; вони хочуть жити, дотримуючись того, що вони вважають християнством; тому вони скрупульозно зважують усі свої дії. Вони ретельно вивчають кожну ситуацію, з якою стикаються, і доки вони не переконаються, що певний напрямок дій правильний, вони не зроблять і кроку вперед. Вони прагнуть чинити так, як личить християнину, тому вони весь час напоготові, щоб відрізнити правильне від неправильного і чинити тільки те, що вони вважають правильним.

Але Слово Боже говорить: «...з дерева

знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!». Чинити відповідно з високим, на перший погляд, стандартом — відкидати все погане і вибирати тільки хороше — це не християнство. Це життє під законом: ви дієте згідно зі старим, а не з новим завітом. Чинити подібним чином — означає узгоджуватися з релігійними та етичними стандартами; усе це набагато нижче від християнського стандарту.

ХРИСТИЯНСТВО ОСНОВУЄТЬСЯ НА ЖИТТІ

Що таке християнство? Християнство — це питання життя. Якщо ви християнин, то ви маєте нове життя; і коли вам належить прийняти рішення, як вам вчинити, ви не запитуєте себе: «Чи буде правильним вчинити так?». Але ви питаєте: «Якщо я вчиню так, як це вплине на моє внутрішнє життя? Як нове життя в мені відреагує на це?». Дивно, що мета дуже багатьох християн — це просто узгодження із зовнішнім стандартом, хоча те, що дав нам Бог через нове народження, це не безліч нових правил і приписів, з якими ми зобов'язані узгоджуватись. Він не привів нас до нового Синаю і не дав нам нового зводу заповідей з їхнім «Ти повинен» і «Ти не повинен». Християнство не вимагає, щоб ми

досліджували правильність або неправильність того чи іншого способу дій, але щоб ми перевіряли, як реагує божествене життя на будь-який запропонований шлях. Будучи християнином, ви тепер маєте життя Христа, і саме реакцію Його життя ви повинні брати до уваги. Якщо, коли ви обмірковуєте якийсь крок, відбувається піднесення життя всередині нас на користь цього кроку; якщо є позитивна реакція з боку внутрішнього життя; якщо є «помазання» всередині (1 Ін. 2:20, 27), тоді ви з упевненістю можете йти цим шляхом. Внутрішнє життя вказало це. Та якщо, коли ви обмірковуєте певний крок, внутрішнє життя починає чахнути, ви можете достоту знати, що від кроку, який ви обмірковували, слід утриматись, яким би похвальним він не видавався.

Чи усвідомлюєте ви, що поведінка багатьох нехристиян керується принципом правильного і неправильного? Чим же християнин відрізняється від нехристиянина, якщо один і той самий принцип керує обома? Слово Боже ясно показує нам, що християнином керує життя Христа, а не зовнішні етичні норми. Є всередині християнина щось життєве, що відгукується на те, що від Бога, і повстає проти того, що не від Нього; тому ми повинні брати до уваги нашу

внутрішню реакцію. Коли живе джерело всередині нас б'є ключем у відповідь на яку-небудь пропозицію, ми повинні йти за ним, але коли воно слабшає, ми повинні відкинути ідею. Ні в якому разі не повинні нами керувати ні зовнішні установки, ні доводи — ні наші власні, ні інших людей. Інші можуть схвалити певний крок, і ми самі, зваживши всі за і проти, теж визнаємо його правильним; але що про це каже внутрішнє життя?

ПЕРЕВЕРШУЮЧИЙ СТАНДАРТ ЖИТТЯ

Усвідомивши, що визначаючий фактор в усій християнській поведінці — це життя, ми знаємо, що ми повинні не тільки уникати всього, що є зло, але також усього, що зовні добро. Християнська поведінка — це тільки те, що походить із християнського життя; отже, ми не можемо погоджуватись на жоден вчинок, що не походить із життя. Пам'ятайте, що говорить Слово Боже: «Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!». Завважте, що «добро і зло» стоять тут поряд, а протиставлене «добру і злу» — «життя». Стандарт життя — це перевершуючий стандарт.

На початку свого християнського життя я старанно намагався уникати всього, що

є зло, і свідомо настроював себе робити добро. І, здавалось, я робив блискучі успіхи. У той час моїм співробітником був чоловік, старший від мене на два роки, і в нас завжди виникали суперечності. Суперечки, що виникали між нами, стосувались не наших особистих справ: предметом наших розбіжностей були суспільні питання, і сперечались ми також на людях. Зазвичай я розмірковував так: «Якщо цю роботу він думає зробити так-от і так, я буду заперечувати, бо це неправильно». Але як би я не заперечував, він відмовлявся поступитись мені. У суперечці я виходив з того, що правильно, і що неправильно, він же виходив з того, що він старший. Я наводив безліч аргументів на свою користь, але все марно — він незмінно заперечував, що він на два роки старший. Скільки б незаперечних доводів я не висунув, щоб довести, що він був не правий, а я правий, він наводив все той самий незмінний доказ, щоб виправдати будь-який прийнятий ним спосіб дій, — він на два роки старший. Що тут було заперечити? Так що останнє слово завжди залишалося за ним. Зовні йому вдавалось відстояти свою позицію, але внутрішньо я ніколи не відступав. Я обурювався його нерозумністю та уперто тримався своєї точки зору, що він був не правий, а я

правий. Одного разу я прийшов зі своєю образою до однієї літньої сестри в Господі, багатой духовним досвідом. Я виклав свою справу, навів аргументи, і попрохав її розсудити нас. Хто з нас правий: він чи я? — ось що мене цікавило. Здавалось, вона не звернула уваги на те, хто був правий у цій ситуації, і, дивлячись мені прямо в очі, просто тихо відповіла: «Ти просто роби, як він каже». Я був зовсім не вдоволений її відповіддю і подумав сам собі: «Якщо я правий, чому не визнати, що я правий? Якщо я не правий, чому не сказати мені, що я не правий? Для чого радити мені робити те, що він каже?». Тому я спитав: «Але чому?». «Тому що в Господі молодші мають підкорятись старшим», — відповіла вона. «І навіть якщо молодший у Господі правий, а старший не правий, йому що, однаково треба підкорятись?» — розлютувався я. Я тоді ще був студентом і мав слабке уявлення про дисципліну і дав волю своєму роздратуванню. Вона просто посміхнулась і повторила: «Роби, як він каже».

Пізніше мало відбутись служіння хрещення, і відповідальність за нього було покладене на трьох — мене, брата, що був старший від мене на два роки, і брата, що був старший від нього на сім років. «Ось тепер побачимо, — подумав я. — Мені завжди доводиться робити те, що

кажеш ти, як старший, а чи будеш ти робити те, що скаже тобі цей брат, що старший за тебе на сім років?». Ми втрьох обговорювали роботу разом, але він не приймав жодної пропозиції, які вносив той старший брат: скрізь він наполягав на своєму власному шляху. Врешті-решт він зробив підсумок розмові таким зауваженням: «Залиште все мені, я сам цілком справлюсь». «Що це за логіка? — подумав я. — Ти наполягаєш, щоб я завжди підкорявся тобі, тому що ти старший, а сам старшому не підкоряєшся». Відразу ж я відшукав ту саму літню сестру, виклав їй суть справи і став вимагати її висновків у цій справі. Я сказав так: «Мене дратує те, що у цього брата не існує ні правильного, ні неправильного». Вона підвелась і запитала: «Невже ти до сьогодні так і не зрозумів, що таке життя Христа? Кілька місяців ти постійно твердиш, що ти правий, а твій брат не правий. Ти що, не знаєш значення хреста?». Оскільки я ставив собі лише одне питання — правильно чи неправильно, вона використала проти мене мої ж докази: «По-твоєму правильно чинити, як ти чинив? По-твоєму правильно говорити, як ти говорив? По-твоєму правильно з твого боку — приходити до мене і повідомляти про все це? Можливо, ти діяв розумно і правильно, але навіть коли

це так, як щодо внутрішніх свідчень? Хіба життя всередині тебе не протестує проти твоєї власної поведінки?». Мені довелося визнати, що навіть коли я був правий за людськими стандартами, внутрішнє життя оголошувало, мене неправим.

Християнський стандарт не тільки виносить свій вердикт тому, що добром не є, але також тому, що є добром на поверхні. Багато чого правильно у відповідності до людських стандартів, але божественний стандарт оголошує це неправильним тому, що в цьому відсутнє божественне життя. У той самий день, про який я тільки-но говорив, я вперше побачив, що коли я маю намір жити в присутності Божій, то все моє поведження повинен керуватись принципом життя, а не принципом правильного чи неправильного. З того дня я почав все ясніше бачити, що стосовно будь-якого способу дій, навіть коли інші оголошували його правильним і кожна сторона справи вказувала на те, що він правильний, я все одно повинен бути дуже сприйнятливим до реакції життя Христа всередині мене. Міцніше чи слабшає внутрішнє життя в міру нашого просування у вибраному напрямку? Чи підтверджує внутрішнє «помазання» правильність цього способу дії, або ж відсутність «помазання» вказує, що в божественному

схваленні відмовлено? Божий шлях стає відомий нам не через зовнішні позначення, а через внутрішні свідчення. Шлях християнина позначають саме мир і радість у духові.

Якось я приїхав в одне місто. Там же гостював один брат, який ставився до цього місця вкрай критично. Він знав, що це місце може запропонувати багато чого в духовному значенні, але про те, що там робилося, він відгукувався надто непохвально і постійно робив порівняння на користь того місця, звідки він сам приїхав. Протягом тих двох-трьох місяців, що ми провели там, він критикував більше, ніж будь-хто. Одного разу він зайшов так далеко, що я сказав йому: «Так чому ж ти все ще тут? Зібрав би валізу і поїхав». «Ось у чому причина, — відповів він, показуючи на своє серце. — Тільки-но я збираюсь виїхати, я втрачаю спокій у серці. Одного разу я і справді поїхав, але через два тижні мені довелося попроситись назад». «Брат, — сказав я, — хіба ти не бачиш ці дві різні лінії поведінки: ту, що визначається життям, і ту, що визначається правильним і неправильним?». «О, — відповів він, — не раз і не два, а багато разів я намагався поїхати звідси, і щоразу я відчував одне й те саме: тільки-но я збираюсь поїхати, всередині виникає заборона. Навіть якщо

тут багато що робиться неправильно, виїжджати було б також неправильно». Цей брат побачив, що коли в тому місці можна було отримати велику духовну допомогу, то єдино можливий для нього шлях був залишитись там і пізнавати Бога.

ЗОВНІШНЄ НЕ ВПЛИВАЄ НА РІШЕННЯ

Одне з найбільш неправильних уявлень у дітей Божих полягає в тому, що дії визначаються правильним або неправильним. Вони роблять те, що в їхніх очах правильне; вони роблять те, що їхнє минуле підказує їм як правильне; вони роблять те, що їхній багаторічний досвід показує їм як правильне. Для християнина кожне рішення повинне засновуватись на внутрішньому житті, а це щось, що цілком відрізняється від решти всього. Я жадаю, щоб усі ви змогли побачити, що християнин повинен приходити лише до такого рішення, яке підказується життям. Якщо життя всередині вас піднімається, щоб зробити щось, то ви маєте право це робити; якщо життя всередині відступає в міру вашого просування, то ви повинні негайно дати відбій.

Я згадую свою поїздку в одне місце, де брати працювали справді успішно. Бог справді використовував їх. Якби ви спитали: «Чи була їхня робота досконалою?»,

то мені б довелось відповісти: «Ні, покращити можна було багато чого». У великій покорі вони попрохали мене вказати, що, на мій погляд, неправильно, і я вказав їм на декілька моментів. Але змін не сталось. Чи стурбувало це мене? Анітрохи. Я лише міг указати на зовнішні моменти, які слід привести до ладу, я не міг бачити, що Бог робив всередині, і з мого боку було б нерозумно торкатись цього. Я не наважився радити Богові, що робити в їхньому житті.

В іншому місці, яке я відвідав, брати не благовістили. Вони обговорювали цю проблему зі мною і запитали, чи не думаю я, що вони зобов'язані це робити. «З точки зору вчення, — відповів я, — ви, звичайно, зобов'язані». Вони визнали, що відчували те ж саме, але, як не дивно, Бог не постачав їх життям, щоб робити це. За таких обставин, якщо ми знаємо Бога, ми можемо тільки мовчки стояти осторонь, тому що наш шлях визначається лише Його життям, а не правильним чи неправильним. Брати та сестри, різниця між цими двома принципами життя величезна. Так багато людей, як і раніше, питають: «Чи правильно, якщо я зроблю так? Чи не буде неправильним, якщо я зроблю це?». Єдине питання, яке християнин повинен ставити, таке: «Підвищується чи знижується божественне

життя всередині мене, коли я маю намір щось зробити?». Шлях, по якому я йду, щоразу повинен визначатись реакцією божественного життя всередині мене. Це діло серця.

«ЙОГО СЛУХАЙТЕСЯ»

На горі Переображення був присутній Мойсей, що представляв закон; і був присутнім Ілля, що представляв пророків. Там був як стандарт закону, так і стандарт пророків; але цих двох, які мали право говорити протягом усього старозавітного домовпорядкування, Бог примусив мовчати. «Це Син Мій Улюблений, — сказав Він. — Його слухайтеся!». Сьогодні стандартом для християнина не є ні закон, ні пророки; ним є Христос, Той Христос, що проживає всередині нас. Отже, питання не в тому: «Правий я чи не правий?», але: «Чи не протестує проти цього божественне життя в мені?». Ми часто будемо переконуватись у тому, що ми самі схвалюємо, життя всередині нас не схвалює. Коли це так, ми не можемо робити те, що на нашу думку було правильним.

БОЖЕСТВЕНЕ ЖИТТЯ ПОВИННЕ БУТИ ВДОВОЛЕНЕ

Мені приходить на пам'ять історія про

двох братів, які вдвох обробляли рисові поля. їхні поля знаходились на середині дороги до вершини гори; поля сусідів були нижче по схилу. Під час великої спеки вони цілий день підіймали воду, а вночі спочивали. Якось вночі, коли вони спали, селяни з полів нижче по схилу гори зробили отвір у зрошувальному каналі, що оточував поля братів, і спустили всю воду вниз на свої власні поля. Вранці брати побачили, що відбулось, але нічого не сказали. Знову вони наповнили жолоби водою, і знову наступної ночі вся вода була спущена. Все ж жодного слова протесту не було сказано, коли на світанку нового дня брати виявили, як зле пожартували над ними ті самі селяни. Хіба вони не були християнами? Хіба християни не повинні бути терплячими? Одне і те саме повторювалось протягом семи ночей, і сім днів підряд ці два брати мовчки страждали від несправедливості. Можна було б подумати, що християни, які дозволяли так ставитись до себе день за днем і не вимовляли й слова дорікання, звісно, мали переповнюватись радістю. Як не дивно, вони аж ніяк не були щасливі, і їхнє нещастя непокоїло їх до такої міри, що вони розповіли про все братові, що був у служінні Господу. Виклавши свою справу, вони запитали його: «Як же так виходить, що, страждаючи від

такої несправедливості весь тиждень, ми все одно нещасливі?». Цей брат мав деякий досвід і він відповів: «Ви не щасливі, тому що не пройшли до кінця. Спершу зросіть поля тих селян, а потім своє власне. Повертайтеся, випробуйте це і подивитесь, чи знайдуть спокій ваші серця». Вони погодились і пішли. Наступного ранку вони прокинулись як ніколи рано і в першу чергу зросили поля тих селян, що так уперто позбавляли їхні поля води. І сталась дивовижна річ: чим більше вони трудились на землі своїх переслідувачів, тим щасливішими вони ставали. До того часу, коли вони скінчили поливати свою власну землю, їхні серця перебували в цілковитому спокою. Коли брати повторили це протягом двох чи трьох днів, селяни прийшли вибачитись і додали: «Якщо це християнство, то ми хочемо почути про нього якомога більше».

Тут ми бачимо різницю між принципом правильного і неправильного та принципом життя. Ці два брати були надзвичайно терплячими: хіба не було це правильним? Вони трудились на великій спеці, щоб зросити свої рисові поля і без слів незадоволення терпіли, коли інші крали їхню воду: хіба не було це дуже добре? Чого ж тоді не вистачало, що в них не було спокою серця? Вони зробили те, що було правильним; вони зробили все,

що було добрим; вони зробили те, що могла б вимагати від них людина; проте Бог не був задоволений. Вони не мали спокою серця, тому що не задовольнили вимоги Його життя. Коли вони узгодились з Його стандартом, радість і спокій наповнили їхні серця. Вимоги божественного життя повинні бути вдоволені; тому ми не наважуємось хоч ледь-ледь не довести діло до Божого задоволення.

Що таке Нагірна Проповідь? Чому вчать нас розділи 5-7 Євангелія від св. Матвія? Хіба не тому, що ми не сміємо задовольнитись нічим, менше від того, що відповідає вимогам того життя, яке Бог умістив всередині нас? Нагірна Проповідь вчить не тому, що коли ми чинимо правильне, тоді все гаразд. Людина б сказала: «Якщо хтось б'є тебе по одній щоці, навіщо підставляти другу? Якщо ти можеш стерпіти таку образу без відповіді, то ти безумовно, досяг вищої міри терпіння». Але Бог говорить по-іншому. Якщо, коли вас ударять по одній щоці, ви тільки кланяєтесь і йдете собі, то ви виявите, що внутрішнє життя не буде вдоволене. Внутрішнього задоволення не буде доти, доки ви не підставите кривднику другу щоку. Зробивши так, ви доведете, що всередині немає почуття образи. Такий шлях життя.

Багато хто каже, що Євангеліє від св.

Матвія 5-7 — це надто складно; це вище нас. Я визнаю, що це так. Це абсолютно неможливо. Але річ тут ось у чому: у вас є внутрішнє життя, і це життя вказує вам, що поки ви не будете чинити так, як вимагає Нагірна Проповідь, ви не придбаєте спокою. Все питання полягає в тому, чи йдете ви шляхом життя чи шляхом добра і зла?

ВСЕРЕДИНІ ПОВИННА БУТИ ПОВНОТА ЖИТТЯ

Іноді якийсь брат діє дуже нерозумно. Ви відчуваєте, що його дії вимагають енергійного вмовляння або навіть серйозної догани; тому одного разу ви збираєтесь іти до нього додому. Так, треба добре повчити його; тільки це буде правильним; він був дуже неправий. Ви підходите до дверей; ви підіймаєте руку до дзвінка; і тільки ви зібрались подзвонити, як ваша рука безсило опускається. Але, питаєте ви, хіба не буде правильним поговорити з ним? Питання не в тому, чи буде правильним поговорити з ним, та чи дозволяє вам зробити це божествене життя всередині вас. Ви можете вмовляти цього брата, а він ввічливо вислухає ваше вмовляння і пообіцяє робити те, що говорить Бог, але чим більше ви вмовляєте його, тим більше згасає життя всередині вас. Коли ви повертаєтесь

додому, вам доводиться визнати: «Я вчинив неправильно».

Одного разу я зустрів нужденного брата. Він був дуже бідний і ніякої перспективи отримати допомогу звідки-небудь у нього не було, тому я вирішив, що я обов'язково повинен щось зробити для нього. Якраз у той час у мене самого не було особливого достатку і, щоб допомогти йому, мені довелось багато чим по-жертвувати. Я мав би сповнитися радістю, коли я розставався з такими потрібними мені грошима, однак все було навпаки. Я відчував відсутність життя, і голос все-редині мене сказав: «Ти діяв не в житті; ти діяв, ґрунтуючись лише на природній доброті, і відгукнувся на людську нужду. Бог не просив тебе про це». Коли я дістався додому, мені довелось визнавати свій гріх і прохати у Нього прощення.

НАШІ ДІЇ ПОВИННІ КЕРУВАТИСЬ ЖИТТЯМ

Брати та сестри і дозвольте мені повторити, що вся наша поведінка повинна визначатись не добром або злом, а життям всередині. Якщо ви дієте окремо від вимог цього життя, то навіть якщо ви робите добро, ви все одно одержите божественний докір. Нам необхідно розрізняти життя і смерть. Коли те, що я зробив, підриває моє внутрішнє життя, то яким

би добрим не був вчинок, мені дове-деться визнати свій гріх перед Богом і шукати Його прощення. У Першому посланні до коринфян 4:4 Павло сказав: «Я бо проти себе нічого не знаю, але цим не виправдуюсь; Той же, Хто судить мене, то Господь». Не складно бачити різницю між добром і злом, але Павло не керувався добром і злом. Навіть коли він не знав за собою нічого неправильного, він однаково не наважувався твердити, що з ним усе гаразд; він усвідомлював, що його суддею був Господь. Саме Господь судитиме нас на судовому престолі; але зараз Його життя знаходиться в нас і спрямовує нас. Тому Павло в Другому посланні до коринфян 5:7 сказав: «бо ходимо вірою, а не видінням». Ми приступаємо до рішень, основуємось не на зовнішньому стандарті, стандарті закону, а основуємось на внутрішньому житті. Те, що Господь Ісус Христос живе всередині віруючого і постійно виражає Себе в нас, — це факт, тому ми повинні стати чутливими до Його життя і навчитися розрізняти, що говорить це життя. Коли наше життя керуватиметься вже не принципом добра і зла, а тільки принципом життя, у нас відбудеться велика переміна.